

DE **DIANA-FLORINA COSMIN**
REDACTOR-ŞEF

Geografia locului potrivit

n timp ce-mi făceam bagajul pentru Geneva (unde urma să particip la lansarea Hybris Artistica, despre care puteţi citi în acest număr) şi mă străduiam să-mi aranjez valiza în chip cât mai lejer-minimalist, mi-am amintit de ceva ce-mi spusese unul dintre personajele acestui cover **ForbesLife**: important este să te decizi care sunt acele lucruri esenţiale, fără de care nu poţi funcţiona, şi să faci abstracţie de restul. Nu e un principiu de viaţă şi de moarte, dar a fost un scurtcircuit suficient de puternic pentru a mă face, brusc, mai eficientă în structurarea bagajului: gândul potrivit la momentul potrivit. Şi am zâmbit, gândindu-mă că - dacă în toate meseriile se spune că „nu încetezi să înveţi niciodată” - presa este domeniul în care realizezi acest lucru aproape zilnic. De la fiecare om pe care-l intervievezi pleci cu ceva intangibil, dar nespus de preţios: o idee, un gând, o inspiraţie de moment care te urmăreşte multă vreme, uneori pentru totdeauna. Pleci cu o lecţie aplicabilă pe tine însuţi, la momentul potrivit: câteodată mărunţă, câteodată esenţială, depinde de noroc, dar şi de cât de receptiv este „elevul”. Aceiaşi doi oameni nu vor învăţa aceleaşi lucruri de la aceeaşi persoană: poate eu voi pleca de la o întâlnire cu decizia fermă că trebuie să mă apuc de Pilates, în timp ce altcineva va lua cu sine certitudinea că o rochie verde fletează o pereche de ochi căprui sau o *mantra* inspirată, care să-l scoată cândva dintr-un moment de tristeţe. Fiecare alege lucrurile pentru care e pregătit şi de care are nevoie. Pentru acest cover-story am stat de vorbă cu nişte oameni îndrăgostiţi de ceea ce fac, într-atât de mult încât profesia lor a ajuns să-i definească. Şi, plecând de la fiecare întâlnire cu entuziasmul descoperitorului, mi-am reamintit de ce nici eu n-aş schimba meseria de jurnalist pe nimic altceva pe lume. În primul rând **pentru că îmi place să ascult poveşti**, iar ca jurnalist pot întreba oamenii vrute şi nevrute despre toate lucrurile palpitate pe care le fac şi în culisele cărora n-aş apuca alături să pătrund niciodată.

Pentru că pot îndrăzni. Pe cât de timidă şi discretă sunt în viaţa de zi cu zi, pe atât de îndrăzneţă şi hotărâtă sunt în profesie: ca jurnalist, poţi să-i soliciţi un interviu lui Barack Obama, cântăreţului preferat sau omului la al cărui film ai plăns când aveai 16 ani. Nu există nicio garanţie că-l vei obţine, dar... de unde ştii, dacă nu încerci? Oamenii pe care i-am abordat cu sufletul făcut ghem de emoţie mi-au răspuns, de cele mai multe ori, cu uşile inimii date de perete şi mi-au oferit adevărate lecţii de viaţă şi de modestie.

Pentru că înveţi să gândeşti matematic. Pe măsură ce ascult un personaj, cuvintele se adună ca bucăţile unui puzzle şi ştii exact cum voi construi articolul, cu ce voi începe, ce voi folosi ca să argumentez şi de ce. Nu joc şah şi n-am fost olimpică la matematică, dar scrisul este geometria mea. Fireşte, în toate cele de mai sus nu vorbesc în numele breslei, ci în numele meu. Dar îmi place să cred că bucuria jurnalistului rămâne cea de a întreba, a descoperi şi a povesti. De a vedea şi auzi, aşa cum spunea Jonathan Swift, ceea ce poate şi alţii au mai văzut şi au mai auzit de o mie de ori înainte, dar de a aşeza lucrurile într-o perspectivă nouă. Şi, la finalul zilei, de a şti că satisfacţia nu stă doar în *like*-uri, accesări sau tiraje, ci în gândul că ai pus tot ce a fost mai bun în tine pentru a spune povestea frumoasă a altcuiva. ■